

Šopek Marijinih čednostij.

XII. Marija v nebesih.

rali ste letos, ljubi otroci, v „Angeljčku“ le o nekaterih prelepih Marijinih čednostih, pa že iz njih ste spoznali, da prekosi Marija po svoji svetosti vse angelje in svetnike. Povedati vam pa sedaj še moram, kako je Bog počastil Marijo v nebesih radi njenega svetega, bogoljubnega življenja. Po ravno tisti bliščeči poti, po kateri je šel Jezus iz lastne moči v nebesa, nesli so angelji Marijo v njeno kraljestvo. Ko so Izraelci prinesli skrinjo zaveze v Jeruzalem, obhajali so ta obhod z vso mogočo slovesnostjo. Kolikorkrat so

se duhovni, ki so nosili dragoceno svetišče, šestkrat prestopili, darovana je bila žgalna daritev. Nikdar niso videli Izraelci tolike krasote. Prav tako tudi nebesa niso nikdar videla tolikega veličanstva, kakor je bil vhod Marijin. Povzdignjena je bila nad angelje, kerube in serafe. Kristus, kralj slave, je pripravil svoji sveti Materi častni sedež zraven božjega prestola. Sv. apostol Janez jo je videl v skrivnem razodenju kot ženo s solncem obdano, luna je bila pod njenimi nogami in na glavi je imela krono iz dvanajsterih zvezd.

Te zvezde v svoji kroni pa si je prislužila Marija s svojimi čednostim, s katerimi se je tako zelo odlikovala na zemlji. Katera zvezda se pač bolj lesketá, kakor Marijina čistost in nedolžnost? Njena pobožnost jo diči bolj kakor katerikoli kraljevi biseri in dragi kamni. S svojo pokorščino je bila Marija Bogu dragotina, kakor je ne pozna svet. In zvezde vere, upanja in ljubezni so najlepše žarele v Marijinem srcu. In z vsako teh čednostij si je zaslužila Marija predragocen biser v svojo krono.

Kaj ne, ljubi otroci, kako je že lepa p o d o b a Marije brez madeža spočete, ki je posneta po oni prikazni, ki jo je videl sv. apostol Janez. Marija stoji na

zemeljski krogli, stopa kači na glavo, v roki ima lilijo in na glavi zvezdnato krono. Lepa je Marija na podobi, kako lepa mora biti šele v nebesih. Pobožni njeni častilci tako radi premišlujejo njeno slavo v nebesih. Verno slovensko ljudstvo je postavilo Mariji na čast veliko božjepotnih cerkvâ na holmih, gričih in gorah, kakor bi bilo tukaj bliže Mariji. In najvišji stoječi spomenik v Evropi, ki ga je postavila verska gorečnost, je Marijin kip. Postavljen je v severnem Piemontu na 3537 *m* visoki pečini Rocciamelone, torej na veliko večji gori, kot je naš Triglav. Kip je iz bronâ in je s kamenitim podstavkom vred visok 8 *m*. Pod kipom je napis: Otroci Italije Mariji. Nad 130.00 otrok je dalo doneske za ta spomenik v čast Materi božji, zato je to tudi pod kipom izraženo z imenovanim napisom in s posvečbo, ki so jo v imenu otrok zložili sveti oče Leon XIII.

Gotovo ima Marija veselje nad gorečnostjo otrok, ki so dali doneske za njen kip, ali še bolj všeč jej bo, če vi, ljubi otroci, posnemate njene čednosti, o katerih ste brali v „Angeljčku“, in kakor sem vam jaz pokazal šopek Marijinih čednostij, se tudi vi vadite v vseh teh čednostih in jih povijte v lep šopek, kakor duhteče cvetice. Ta šopek bo Mariji najljubši dar.

V južnem Francoskem in na Španskem so nekateri otroci vse leto, v delavnikih in v praznikih, belo oblečeni. Stariši so obljubili, da bodo jedno ali dve leti tako oblačili jednega ali več svojih otrok v čast Materi božji, ko so bili sami bolni, ali je bil bolan kak otrok ali pa je žugala velika nesreča družini. Ker so bili uslišani, so obljubo izpolnili; njih otroci so belo oblečeni, gredó vsaki dan v cerkev, zaljšajo Marijine altarje s cveticami in venci, prižigajo sveče pred Marijinimi podobami in živé čisto in nedolžno. V resnici smo pa mi vsi tako obljubljeni Bogu in Mariji. Pri sv. krstu smo prejeli belo obleko, in mašnik so rekli vsakemu: „Sprejmi belo obleko nedolžnosti in prinesi jo neomadeževano pred sodni stol Jezusa Kristusa.“ Ohranite, ljubi otroci, to obleko nedolžnosti in čistosti, kakor zvesto nosijo Mariji obljubljeni otroci na Francoskem

Marija čistega spočetja

in Španskem belo obleko, spleтайте šopek lepih čednostij, potem bo Marija pripomogla, da bodete imeli zlato obleko v nebesih celo večnost in da se tudi vam izpremené lepe čednosti v svetle zvezdice. *A. Stroj.*

I z g u b a .

(Spisal *J. Neralov.*)

Bil sem v prvi latinski šoli. Težko sem pričakoval vseh Svetih, ko bodem mogel zopet videti ljube stariše, brate in sestrice, po katerih se mi je že zelo tožilo. Kako prijetno je bilo včasih doma, ko smo se igrali in kramljali med seboj. Ob takih prilikah mi je prišla včasih misel v glavo, kaj, ko bi kdo izmed nas umrl? Zdelo se mi je to nemogoče in nikakor nisem mogel razumeti, da bi mi mogel umreti bratec ali sestrica. In vendar sem kmalu moral okusiti to bridkost!

Naposled so vendar prišli vsi Sveti in z njimi počitnice za par dnij. Precej, ko sem prišel opoldne iz šole, pripravil sem vse potrebno za odhod in takoj po kosilu odšel proti domu. Dan je bil pust in meglen. Kmalu je jelo tudi snežiti. Med potoma sem dejal sam sebi: „Treba ti je v takem domov hoditi, še prehladil se boš!“ Pa kmalu sem se znebil te misli, kajti hrepenenje, videti svoje drage, me je gnalo nevzdržno naprej. Hitel sem po slabem potu, kar sem mogel, ter prišel proti večeru srečno domov. Ne bom vam tu popisoval, s kakšnim veseljem so me doma vzprejeli, saj si vsak mojih čitateljev lahko sam misli. Le toliko omenim, da sem bil obilno odškodovan doma za vse neprilike, ki sem jih pretrpel na potu. Mati in vsi drugi so bili prijazni z menoj, kakor še nikdar popreje. Da so me povpraševali o tem in onem, kako je v šoli in kake učitelje imam, se razume samo ob sebi. In kar sem jim povedal, poslušali so vsi, sedé okoli mize, tako vestno, da jim ni ušla nobena beseda.

Drugi dan popoldne sem sedel na zapečku imajoč pred seboj latinske vadbe. Poskušal sem učiti se, a ni